

ת"פ 7880/01/15 - מדינת ישראל נגד מישל וקנין

בית משפט השלום בקריית גת - בשבתו בבימ"ש אשקלון

ת"פ 7880-01-15 מדינת ישראל נ' וקנין

בפני
בעניין: כבוד השופטת נועה חקלאי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מישל וקנין

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של התפרצות למגורים כדי לבצע עבירה בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין התשל"ז 1977.

על פי עובדות האישום המתוקן ביום 1.1.15, בשעות הבוקר התפרץ הנאשם לדירת המתלוננות, בכך שעשה שימוש במפתח שגנב יום לפני כן ונכנס לדירתן של המתלוננות על מנת לגנוב, תוך שהוא מחזיק זר פרחים על מנת להציג את עצמו כמוכר פרחים במידה ויתפס על ידי המתלוננות. מיד ובסמוך גנב הנאשם מהדירה שעון זהב עם יהלומים, 2 טבעות יהלומים ושרשרת זהב. בהמשך מכר הנאשם את הרכוש הנ"ל בתמורה לסך של כ- 14,500 ₪. הסך הנ"ל הושב לבעל החנות לו מכר את התכשיטים. הרכוש הגנוב הוחזר למתלוננות.

הסדר הטיעון

2. ביום 8.5.17 הציגו הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום, יורשע וישלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר. עמדת המאשימה היא למאסר בפועל וענישה נלווית. עוד סוכם שהצדדים יטענו באופן פתוח.

תסקיר שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות

3. בתסקיר מיום 3.9.17 סקר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. הנאשם בן 40, נשוי ואב ל- 4 קטינים. סיים 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי מלא, עבד כ- 6 שנים כאב בית בבית ספר וכ- 9 שנים כקב"ט בעירייה. ממועד ביצוע העבירה הושעה מעבודתו.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי בעת אירוע שהתקיים ברחבת העירייה, הנאשם הבחין בתיק בית הספר של המתלוננת, הוציא משם את המפתח, פנה לבית ספרה כדי לאתר את כתובתה, תכנן להתחזות לשליח פרחים

עמוד 1

על מנת להסוות את ניסיון ההתפרצות. (תיאור חמור זה בנוגע לאופן גניבת המפתח ואיתור הכתובת נמחק מכתב האיטום המתוקן ולפיכך לא ייזקף לחובת הנאשם בעת קביעת מתחם העונש ההולם).

שירות המבחן התרשם כי הנאשם אדם נורמטיבי המתפקד באופן תקין בדרך כלל במעגלי החיים השונים. הנאשם לקח אחריות, הביע צער, בושה וחרטה. שירות המבחן התרשם כי העבירה בוצעה על רקע מצוקה הנובעת מהפער בין מצבו של הנאשם בפועל לבין הצורך להציג תדמית חיובית ומצליחה.

שירות המבחן התרשם כי קיים סיכון נמוך להישנות עבירות. הנאשם הסכים לעבור הליך טיפולי על מנת לבחון את מצבו ולרכוש אלטרנטיבות להתנהגותו.

לפיכך המליץ שירות המבחן על העמדת הנאשם במבחן והטלת צו של"צ.

לאור תפקודו התקין של הנאשם בדרך כלל ועל מנת לחזק את דימויו העצמי את תפקודו התקין ולצמצם פגיעה אפשרית בתעסוקתו, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו בדיון.

4. ביום 29.11.17 התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר מצא את הנאשם מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת העבירה בנסיבותיה, לערך המוגן שנפגע, לצורך בענישה מרתיעה. טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. ב"כ המאשימה ביקש שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן לאור חומרת נסיבות ביצוע העבירה. לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם ועברו הנקי עתר לענישה ברף התחתון של המתחם, קרי 12 חודשי מאסר וענישה נלווית.

6. ב"כ הנאשם ציין כי הרכוש הגנוב הוחזר ולפיכך לא נגרם נזק ממוני. לדבריו הפגיעה בערך המוגן היא ברף הנמוך, שכן אין עסקינן במי שפרץ באישון לילה דרך חלון והפתיע את דיירי הבית, אלא במי שדפק בדלת במטרה לוודא שאין איש בבית. לדבריו, הנאשם רצה להיכנס לבית כדי לגנוב בשל מצוקה כלכלית, ופעל כדי לוודא שאין איש בבית. לטענת ב"כ הנאשם מתחם העונש ההולם נע ממאסר מותנה ועד למאסר של מספר חודשים, פחות מ-10 חודשים. לשיטתו לאור התסקיר החיובי יש הצדקה לחרוג מהמתחם ולבטל הרשעה. ב"כ הנאשם הגיש פסיקה התומכת בטיעונו. לדבריו הנאשם כבר שילם מחיר בכך שפוטר מעבודתו, הוא עובד בעבודות מזדמנות.

7. הנאשם הביע צער על מעשיו. לדבריו זו מעידה חד פעמית שלא תחזור לעולם. ביקש לחזור למעגל החיים ולהתפרנס בכבוד. ציין כי התנצל בפני המתלוננות בהזדמנות הראשונה, עוד בתחנת המשטרה.

דין

8. כתב האיטום מתאר אירוע אחד ויקבע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

קביעת מתחם העונש ההולם

9. **הערכים החברתיים** אשר נפגעו ממעשי הנאשם הם שמירה על קניינו של אדם, והגנה על תחושת הביטחון של הציבור.

אין מדובר בעבירת "רכוש" בלבד.

היטיב לתאר זאת כב' השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008):

"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אוניס וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

הנזק לתחושת הביטחון לעיתים עולה בחומריותו אף על עצם אבדן הרכוש.

ראו לעניין זה את דברי בית המשפט העליון בע"פ 46/84 **מדינת ישראל נ' סבח**:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטיין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חיתיתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו..."

10. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** הינה ברף הבינוני-גבוה, בשים לב לתיקון שבכתב האישום, לשווי הרכוש שנגנב ולעובדה שהרכוש הוחזר לבעליו.

11. **באשר לנסיבות ביצוע העבירה:** אני רואה בחומרה את העובדה כי לביצוע העבירה קדם תכנון מוקדם וכי העבירה בוצעה בתחכום. בשלב הראשון גנב הנאשם את מפתח הדירה (כאמור נסיבות גניבת המפתח נמחקו מכתב האישום המתוקן ולפיכך נסיבות אלו לא ילקחו בחשבון בקביעת מתחם העונש ההולם), בשלב השני, למחרת היום, הגיע הנאשם לדירה תוך הצטיידות בזר פרחים, על מנת להציג עצמו כמוכר פרחים במידה ויתפס. נתתי דעתי לאופי הרכוש שנגנב, שעון טבעות ושרשרת ולשווי הרכוש (כאמור הנאשם מכר הרכוש וקיבל תמורתו כ- 14,500 ₪). נתתי דעתי לכך שהעבירה בוצעה על רקע מצוקה של הנאשם וצורך להציג תדמית מצליחה.

12. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים של התפרצות למגורים וגניבה הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסרים בעבודות שירות ועד לעונשי מאסר ממושכים. ראו למשל:

• רע"פ 3250/16 **שימחייאב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנוב, 20.4.16), הנאשם הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה. הנאשם התפרץ לבית מגורים וגנב רכוש יקר ערך הכולל מחשבים נישאים ותכשיטים. בימ"ש קמא קבע מתחם בין 4-12 חודשי מאסר וגזר עליו 6 חוד' מאסר בע"ש, מע"ת ופיצוי למתלוננת. ערעורים בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון נדחו.

• רע"פ 2423/15 **גולדנברג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנוב, 8.4.15), הנאשם הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים והפרת הוראה חוקית. המבקש התפרץ יחד עם חברו לדירת מגורים. חברו

עקר את רשת החלון ומסר אותה למבקש. למשמע הרעש הגיע המתלונן ששהה בדירה והבחין בחברו של המבקש קובץ מהחלון. את הרשת זרקו בגן סמוך לדירה. בימ"ש קמא קבע שמתחם העונש נע בין 6 חוד' מאסר ל-30 חוד' מאסר. המבקש לא נמצא מתאים לע"ש ונגזרו עליו 45 ימי מאסר ומע"ת. המדינה ערערה על קולת העונש ובית המשפט המחוזי החמיר עונשו ל-6 חוד' מאסר בפועל חלף 45 ימי מאסר שכבר ריצה. ערעור בבית המשפט העליון נדחה.

רע"פ 8399/15 **קדוש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.5.16), המבקש הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה והיזק לרכוש. המתלוננת, אימו של בת זוג המבקש. המבקש גנב מפתח נוסף לדירה. בשל הקרבה המשפחתית ידע המבקש כי המתלוננת לא תשהה בדירתה באותו היום. המבקש נכנס באמצעות המפתח לדירה וגנב תכשיטים, מעטפות כסף. לאחר ששמע רעש, פרץ את מנעול המרפסת על מנת להסתתר ולאחר מכן עזב עם הרכוש הגנוב ומכר אותו בידיעה של בת זוגו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש עומד על 12 ל-36 חוד' מאסר בפועל וגזר על המבקש 12 חוד' מאסר, מע"ת, קנס ופיצוי למתלוננת. ערעורים בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון נדחו.

רע"פ 8637/14 **עבאסי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.01.15), המבקש הורשע בשתי עבירות התפרצות. המבקש פרץ פעמיים לאותה דירה בהפרש של כשבוע ימים, וגנב רכוש. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע ביום 10-24 בגין התפרצות יחידה וגזר 16 חודשי מאסר בגין שתי התפרצויות. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו והעמידו על 12 חודשים. בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה.

רע"פ 2180/14 ספיר שמואלי נ' מדינת ישראל (25.8.14), 3 אישומים של התפרצות למגורים וגניבה. המבקש בגיר צעיר, בן 18 ומספר חודשים. בית משפט קמא קבע מתחם של 4-24 חודשי מאסר, ביטל את ההרשעה משיקולי שיקום והטיל צו מבחן ושל"צ בהיקף 360 שעות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, הרשיע המבקש אך לא התערב בעונשו. נדחתה בקשת רשות הערעור בבית המשפט העליון.

רע"פ 5090/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.7.13), המבקש הורשע בעבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה. המבקש הגיע ברכב כשאיתו אדם נוסף. האחר נשאר ברכב בעוד המבקש התפרץ לדירה ונטל תיק ובו ארנק, מסמכים, תכשיטים ובושם. המבקש יצא מהבית ושניהם עזבו את המקום. בית משפט השלום גזר על המבקש 20 חוד' מאסר בפועל, הפעלת 3 מאסרים מותנים בחופף, כך שירצה בסה"כ 20 חוד' מאסר, מע"ת ופיצוי למתלוננת. המבקש בעל עבר פלילי מכביד. ערעורים בבית משפט המחוזי ובית משפט העליון נדחו.

רע"פ 4352/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.9.13), המבקש הורשע בעבירות התפרצות לדירת מגורים. המבקש לקח את מפתח הדירה מארון החשמל ונכנס פנימה. המתלונן ראה את המבקש בדירתו וזה האחרון ברח מהדירה. למבקש עבר פלילי מכביד. על המבקש נגזרו 24 חוד' מאסר בפועל שכללו הפעלת 2 עונשי מאסר מותנים במצטבר. ערעורים בבית משפט המחוזי ובבית המשפט העליון נדחו.

רע"פ 659/13 **אביכזר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.1.13), המבקש הורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, היזק לרכוש והתנגדות למעצר. המבקש, יחד עם אחר, התפרץ לדירה תוך שבירת הדלת ואסף חפצים שונים. בשלב זה הגיעו שוטרים למקום והשניים ניסו להימלט וגרמו חבלות לשוטרים. בית משפט קמא גזר על המבקש 14 חוד' מאסר בפועל, 10 חוד' מע"ת, פיצוי לבעל הדירה וקנס. ערעורים בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון נדחו.

רע"פ 4600/12 **ישי יאשייב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.6.12). המבקש הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות למגורים בצוותא חדא עם אחרים, גניבה, החזקת כלי פריצה והכשלת שוטרים. המבקש והאחרים קשרו קשר לפרוץ לדירה, המבקש הוא שנהג ברכב והביא את האחרים לדירה, ואסף אותם ואת השלל ברכבו לאחר המעשה. כשהשוטרים סימנו לו לעצור, המשיך בנסיעה ואף פגע בניידת וברח רגלית עד שנתפס לאחר מרדף, השתולל והתנגד למעצרו. נדון ל- 5 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. ערעורים בבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

רע"פ 3228/12 **וסילנקו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.4.12), המבקש הורשע בעבירה של התפרצות למגורים וגניבה. המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות. בית משפט קמא אימץ המלצת שירות המבחן, נמנע מהטלת מאסר, חידש מאסר מותנה העמיד הנאשם במבחן והטיל קנס. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המדינה ומבלי למצות הדין גזר על הנאשם שנתיים מאסר. בקשת רשות ערעור לבית משפט העליון נדחתה.

עפ"ג (חיפה) 46113-06-13 **אגרונוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.11.13), הנאשם הורשע בעבירות של התפרצות למגורים וגניבה. בית המשפט קמא קבע מתחם שנע בין 10-30 חוד' מאסר בהתחשב בחומרת העבירה, נסיבותיה ואת מדיניות הענישה וגזר על הנאשם 27 חוד' מאסר ומע"ת. ערעור בבית המשפט המחוזי נדחה, בית המשפט המחוזי קיבל את מתחם הענישה.

ע"פ (מחוזי חי') 48422-02-13 **ניסנוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.7.13), הנאשם הורשע בעבירה של התפרצות למגורים. הנאשם נכנס לבית לאחר שפירק את חלון המטבח ונטל מהבית כספת, דרכונים, כסף, תכשיטים ועוד. בהמשך יצא מהדלת האחורית כשברשותו הרכוש הגנוב. בית המשפט גזר עליו 12 חוד' מאסר בעבודות שירות, מע"ת ופיצוי למתלונן. הערעור על חומרת העונש התקבל ובית המשפט המחוזי הקל בעונשו וגזר עליו 6 חוד' מאסר בעבודות שירות, צו מבחן למשך 18 חוד' ויתר רכיבי העונש נותרו על כנם.

ע"פ (מחוזי חי') 23525-01-13 **מדינת ישראל נ' קעדאן** (פורסם בנבו, 13.6.13), הנאשם הורשע בעבירה של התפרצות לדירה. הנאשם עיקם את סורגי הדירה וניפץ את שמשות החלון ונטל מהבית תכשיטים, שני פלאפונים ומצלמה דיגיטאלית. נגזרו עליו 6 חוד' מאסר בעבודות שירות, מע"ת ופיצוי למתלוננים. ערעור המדינה על קולת העונש נדחה בשל נסיבות מיוחדות.

ע"פ (חיפה) 42160-10-12 **מדינת ישראל נ' רשואן** (פורסם בנבו, 29.11.12), הנאשם הורשע בעבירה של התפרצות למגורים. הנאשם נכנס לבית שדלתו היה סגורה אך לא נעולה. לנאשם עבר פלילי מכביד. נגזרו עליו 4 חוד' מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה בן 8 חוד' במצטבר כך שירצה סה"כ 12 חוד' מאסר. ערעור המדינה התקבל ובית המשפט המחוזי החמיר עונשו ל- 12 חוד' מאסר בפועל, הפעלת המאסר המותנה במצטבר כך שירצה סה"כ 20 חוד' מאסר.

עפ"ג (י-ם) 19885-07-11 **ששון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.11.11), הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון התפרצות למקום מגורים וזוכה בעבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה. הנאשם נכנס לדירה לאחר שעקר חלונותיה. המתלונן הבחין בו והנאשם האיר עליו בפנס וטען שהוא שוטר, כך קיבל לידיו את דרכון המתלונן וניסה להערים עליו. לנאשם עבר פלילי מכביד. הנאשם נדון ל- 12 חוד' מאסר ויחד עם הפעלת מאסר מותנה סה"כ 14 חוד' מאסר. שני הערעורים: ערעור המדינה וערעור הנאשם נדחו.

13. לאור האמור לעיל אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** נע בין 8-24 חודשי מאסר ענישה נלווית.

ביטול ההרשעה

14. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**).

עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשם.

15. **יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להורות על ביטול הרשעת הנאשם בדין.**

נסיבות ביצוע העבירה חמורות, מלמדות על תכנון מוקדם ותחכום. אין מדובר במעידה רגעית אלא בעבירה שבוצעה במספר שלבים, השלבים השונים לא היו באותו מועד: שלב ראשון- גניבת המפתח, שלב שני - ההתפרצות לדירה והשלב האחרון - מכירת הרכוש.

הנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קשה בשיקומו. לא הוכח כי יגרם לנאשם נזק קונקרטי מהרשעתו. לא הוכחה בפגיעה שעוצמתה בלתי נסבלת עד כדי הצדקה להימנע מהרשעה.

אין די בחשש ערטילאי כי הרשעה תפגע ביכולת הפרנסה בעתיד כדי להצדיק ביטול הרשעה. חשש כזה מתקיים תמיד, בכל מקרה של הרשעה ואינו יוצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של ההרשעה בנאשם לבין תועלתה לאינטרס הציבורי הכללי, במיוחד על רקע חומרת הנסיבות.

אין מדובר בבגיר צעיר אשר קרוב לגיל הקטינות. הנאשם היה בן 38 בעת ביצוע העבירה.

16. אמנם שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם, עם זאת, על אף ההערכה הרבה לעבודתם של הגורמים המקצועיים, תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד, ובית המשפט עצמאי בהפעלת שיקול דעתו.

ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל קבע בית המשפט העליון כי:

"הלכה מושרשת היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט, שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק, לא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות מבחן אינו מופקד עליהם...."

(ראו גם ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל; רע"פ 8344/15 מחאמיד נ' מדינת ישראל; רע"פ 2208/16 גוהר נ' מדינת ישראל.

17. לאור האמור אני קובעת כי הרשעתו של הנאשם תישאר בעינה.

גזירת עונשו של הנאשם:

18. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם לקחתי בחשבון את השיקולים הבאים:

- זקפתי לזכותו של הנאשם את העובדה שבחר לקחת אחריות על מעשיו בהזדמנות ראשונה. הנאשם התנצל בפני המתלוננות והשיב את הרכוש שגנב.
- זקפתי לזכותו, את היותו נעדר הרשעות קודמות.
- לקחתי בחשבון את תרומתו של הנאשם לחברה, בין היתר במסגרת שירותו הצבאי.
- לקחתי בחשבון את המחיר ששילם הנאשם בעקבות ביצוע העבירה, את העובדה שפוטר ממקום עבודתו, את האפשרות שתוגבל יכולתו להתפרנס, את הפגיעה בדימויו העצמי ומעמדו בעיני הסובבים אותו.
- לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שהוצגו בתסקיר. את תפקודו הנורמטיבי עד למועד ביצוע העבירה, את היותו נשוי ואב ל-4 קטינים.
- לקחתי בחשבון את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה (כמעט- 3 שנים).

חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום

19. המחוקק קבע בסעיף 40ד' לחוק כי גם במקרה בו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הם בעלי חומרה יתירה, אם הנאשם השתקם, או שיש סיכוי של ממש שישתקם, בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן יכול בית המשפט לקבוע כי העונש שיוטל על הנאשם יחרוג ממתחם העונש ההולם, וזאת מטעמי שיקום.

20. שירות המבחן התרשם כי הנאשם לקח אחריות מלאה וכי הסיכון להישנות עבירות נמוך. שירות המבחן התרשם כי הליך טיפולי יסייע לנאשם להתמודד עם מאפייניו המכשילים והמליץ על העמדתו במבחן תוך הטלת ענישה חינוכית בדמות של"צ.

21. לאור הערכת שירות המבחן ולאור התרשמותי כי יש סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם, מצאתי הצדקה לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם, סטיה אשר תאפשר לשלב את הנאשם גם בענישה בעלת אפיק שיקומי.

עם זאת, לא מצאתי הצדקה לזנוח זניחה מוחלטת את ערכי הענישה האחרים.

יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (עפ"ג 28219-11-13 מדינת ישראל נ' הבר):

"אכן, גם בעידן תיקון 113 לא נעלם מקומו של השיקום והוא תופס מקום נכבד מאד כאמור בסעיף 40ד לחוק העונשין. אולם תרגומו של עקרון השיקום לכלל ענישה צריך להיעשות במידתיות תוך התאמת הענישה לנסיבות הקונקרטיות. בענייננו, השיקום אינו יכול לשאת על גבו את משקל ההתעלמות מכל הערכים האחרים אותם אמורה הענישה לבטא. "חובתנו לציבור" (כפי שהגדיר זאת בית-משפט קמא) מתבטאת בכך, שהענישה תבטא ותכמת את עקרון השיקום ואת עקרון ההלימה זה לצד זה ולא תתעלם מעקרון ההלימה כליל".

22. כאמור, לא נעלמה מעיני המלצת שירות המבחן להסתפק בענישה בדמות מבחן ושל"צ אלא שבשים לב לחומרת העבירה בנסיבותיה, אין בידי לקבל המלצה זו.

23. לאור כל האמור מצאתי לנכון ולמידתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים.

א. הנני מטילה על הנאשם מאסר לתקופה של 6 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות במתנ"ס דיונה ברחוב קקל 90 באשדוד .

הנאשם יועסק 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות.

הנאשם הביע את הסכמתו לרצות את עונש המאסר בעבודות שירות.

על הנאשם להתייצב לתחילת ריצוי המאסר ביום 24.1.18 בשעה 08:30 במשרדי הממונה על עבודות שירות במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות ב"ש.

מוסבר לנאשם כי עליו לבצע כל עבודות שמוטלות עליו במסגרת עבודות השירות על פי ההנחיות שתינתנה לו מעת לעת על ידי הממונה במקום וכל הפרה של עבודות שירות תגרום

להפסקה מנהלית של עבודות השירות וריצוי עונש המאסר בפועל.

ב. מאסר על תנאי בן 3 חודשים שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון למשך 3 שנים.

ג. מאסר על תנאי בן 7 חודשים שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע למשך 3 שנים.
ד. פיצוי בסך 3000 ₪ למתלוננת לאה טייב, עת/2.

הפיצוי ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים רצופים ושווים החל מיום 1.2.18.

ה. הנני מטילה על הנאשם צו מבחן וזאת למשך שנה. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום. במסגרת המבחן ישולב הנאשם בכל הליך טיפולי ששירות המבחן ימצא לנכון מעת לעת.

הנאשם מוזהר כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטלו ולהטיל עליו עונש נוסף, בגין העבירות בהן הורשע, במקום צו המבחן.

תשומת לב שירות המבחן כי הנאשם נדון בין היתר למאסר בדרך של עבודות שירות ויש לוודא כי העמדתו במבחן לא תתנגש עם חובתו למאסר שהוטל עליו.

ו. קנס בסך 1000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד ליום 1.6.18.

כל תשלום בנזק ייזקף ראשית לכל על חשבון הפיצוי.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת רכוש והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תחתם במזכירות בית משפט עוד היום. לא יחתום הנאשם כאמור, יאסר למשך 15 יום.

לגבי המוצגים משקפיים, נעליים ובגדים יוחזרו לנאשם.

ככל שיש מוצגים נוספים, יושמדו או יוחזרו לבעליהם בכפוף לשיקול דעתו של רשם המוצגים בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום ל' כסלו תשע"ח, 18/12/2017 במעמד הנוכחים.